

Η έκθεση της Ευρωπαϊκής Επιτροπής για την κατάσταση του εκπαιδευτικού μας συστήματος, έρχεται να επιβεβαιώσει και τυπικά αυτό που βιώνουν μαθητές, γονείς και εκπαιδευτικοί. Κάθε χρόνο η κατάσταση αντί να βελτιώνεται χειροτερεύει συνεχώς σε όλα τα στάδια της εκπαιδευτικής διαδικασίας, με ελάχιστες εξαιρέσεις που επιβεβαιώνουν τον κανόνα.

Κυβερνήσεις και υπουργοί έρχονται και παρέρχονται διακηρύσσοντας ότι η πρώτη προτεραιότητα είναι η αναβάθμιση της παιδείας και το μόνο που κάνουν είναι να κατεδαφίζουν ότι θετικό έχει γίνει από τους πορηγούμενους. Είναι χαρακτηριστικό ότι σε όλους σχεδόν τους τομείς που αναφέρονται στην έκθεση της Κομισιόν, καταγράφονται αρνητικές δυσλειτουργίες και αποκλίσεις από το μέσο κοινοτικό επίπεδο.

Η αξιολόγηση σχολείων και εκπαιδευτικών που θεωρείται εδώ και δεκαετίες δεδομένη κατάκτηση στην Ευρώπη, εδώ παραπέμπεται συνεχώς στις καλές δες. Το ολόημερο σχολείο ευημερεί μεν σε αριθμούς αλλά στην πράξη υποβαθμίζεται συνεχώς. Οι μαθητές υστερούν σε δεξιότητες σε βασικά μαθήματα όπως η ανάγνωση και τα μαθηματικά, ενώ έχουμε το πιο γερασμένο εκπαιδευτικό προσωπικό καθώς μόλις το 1% είναι κάτω των 30 ετών. Όσο για τα πανεπιστήμια η κατεδάφιση του νόμου Διαμαντοπούλου και η απαξίωση των συμβουλίων περιορίζει σημαντικά την αυτονομία των ανωτάτων ιδρυμάτων.

Για την κυβέρνηση βέβαια, που έχει αλλάξει τρεις υπουργούς Παιδείας μέσα σε ενάμισι χρόνο η κατάσταση είναι αποτέλεσμα των μνημονίων και των προηγούμενων κυβερνήσεων. Προφανώς για την υποβάθμιση των πειραματικών σχολείων, την απαξίωση της αριστείας, την επιστροφή των αιώνιων φοιτητών και γενικότερα τη διαρκή υποβάθμιση της παιδείας, δεν φέρει καμιά ευθύνη, απλώς προεδρεύει... Για να μην αναφερθούμε στο άβατο που έχει επιβληθεί στα περισσότερα πανεπιστημιακά ιδρύματα, με τις γνωστές εκδηλώσεις βίας και την αστυνομία σε ρόλο θεατή.

Συγκροτεί συνεχώς επιτροπές εθνικού διαλόγου, ετοιμάζεται να αλλάξει το καθεστώς των εισαγωγικών εξετάσεων, αναζητά υποτίθεται τρόπους ενοποίησης πανεπιστημιακών σχολών, χωρίς συνολικό σχέδιο και κυρίως χωρίς στοιχειώδη συνεννόηση και συναίνεση. Σε μια χώρα υπό κατάρρευση, με τους νέους να φεύγουν κατά χιλιάδες στο εξωτερικό για να αναζητήσουν την τύχη τους, απαξιώνοντας τη μεγαλύτερη υποτίθεται επένδυση της ελληνικής κοινωνίας, η κυβέρνηση και το πολιτικό σύστημα συνολικά, αδυνατούν να

συμφωνήσουν στα αυτονόητα. Με αναπόφευκτη συνέπεια η παιδεία να βυθίζεται κι αυτή σε μια κρίση χωρίς επιστροφή...

ΤΟ ΒΗΜΑ

[Πηγή](#)

© 2016, . Για την αναδημοσίευση της είδησης από άλλες ιστοσελίδες είναι απαραίτητη η αναφορά του link προς το άρθρο του sep4u.gr

-
-
-
-
-
-
-
-